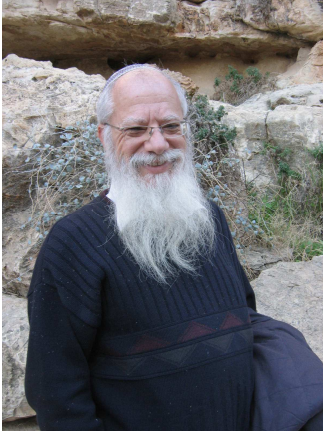

על אבא, הרב משה כהן זצ"ל, הכ"מ

אבא, הרב משה כהן, יישם בחייו את הדרכת חז"ל "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ". לפרנסתו עסק בניהול חשבונות. עם זאת, נזהר בעקביות לקיים "הוי ממעט בעסק ועוסק בתורה". היה הולך ומצמצם מהזמן המוקצב לעסק, והולך ומוסיף כפי יכולתו בעסק התורה, עד שעלה בידו להקדיש רוב זמנו ומרצו לתורה. מבוקר עד ערב למד בכולל, ולמלאכתו הותיר את שעות הערב המאוחרות, את בוקרי יום השישי ובעיקר את ימי "בין הזמנים". כך זכה וסיים לימודי רבנות "יורה יורה", וכן למד את כל חלק "אבן העזר" בלימודי הדיינות ואת דיני הקודשים בעיון, כהכנה עיונית ומעשית לעבודת בית המקדש שיבב"א.

רגיל היה לקום בהשכמה לתפילת ותיקין במערת המכפלה, שם היה לומד דף יומי. על הדף היה חוזר בכולל בתחילת סדר בוקר, טרם לימודו הקבוע.

תלמודו היה בהתמדה עצומה, מבלי לדבר שיחה בטלה. אף בימים שבהם למד ללא חברותא היה לומד בשקידה וכותב כל העת. גם כאשר היה מתפתח דיון סוער ומעניין בבית המדרש, כשכל אחד היה מביע דעתו ו"מסביב יהום הסער", היה אבא שקוע בלימודו ואינו מסיט עצמו ממנו אף לא לרגע.

גם את הקרובים לו לא עירב אבא בקשיי התמודדותו עם הניסיונות הקשים שעבר בהקשר לבריאותו ולעבודתו. קשיים אלה, כמו גם הצער הרב על פטירת אמנו המנוחה ז"ל שהייתה תומכת בו ומעודדת אותו מראשית דרכם, לא הביאוהו להפחית מהתמדתו ושקידתו.

בכל נושא שלמד, הייתה מגמתו לברר את דעת התורה למעשה. התורה הדריכה את חייו. כך, התבטאה אצלו הציפייה לבניין בית המקדש בלימוד מעמיק של הלכות המקדש והקרבנות, לימוד שיהווה הכנה של ממש לעבודת המקדש ולהדרכת כהנים נוספים ברגע שיתאפשר הדבר. היה מעודד את בניו לקבוע עתים ללימוד הלכות המקדש כצו השעה בעת הזו.

מעולם לא התנשא על איש. כאשר התלבט בהבנת סוגיה היה פונה בפשטות גם לאברכים הצעירים ממנו בשנים רבות ודן עמם עד שנתלבנה הסוגיה לאמיתה.

אבא היה מאיר פנים לכל אדם באשר הוא. לכל אדם היה פונה בחיך, שואל בשלומו בכנות, רואה את הטוב שבו ומגלה לו הערכה על כך. לעתים קרובות היה שומע מאנשים על קשיים והתמודדויות, מקשיב, מעודד ומחזק, והכל בחמימות ובאהבה.

דבק היה אבא במידתו של אהרן הכהן, "אוהב שלום ורודף שלום". היה משתדל רבות להשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, לא היה חוסך מזמנו וממרצו ואף מהונו חילק בעת הצורך.

אבא כאב את המציאות שבה התורה נחלקת לפלגים ולבתי מדרשות שונים, שאינם מבררים את דרך התורה יחד. מעולם לא השלים עם מצב זה, כי בעיניו היו המחלוקות בסיס לדיון משותף ולהפריה הדדית, במטרה משותפת לברר את אמיתה של הורה.

קובע היה שיעורי תורה עבור אנשים שלא הורגלו בלימוד, ביניהם עולים חדשים, והיה לומד איתם בנחת, להטעימם מתורת חיים.

לא היה מחזיק טובה לעצמו. כל מעשיו בתורה ובחסד היה עושה ב"הצנע לכת", ולא נהג לדבר עליהם כלל.

גם במלאכתו שילב גמילות חסד. כאשר היה חושש שמישהו מתקשה לשלם לו שכר עבור עבודתו, היה מאפשר לו לדחות את התשלום ולעתים אף מוותר על התשלום לגמרי.

רבות השקיע בחינוך ילדיו לתורה ויראת שמים. לכל אחד מהם, מגיל קטן, היה מפנה זמן מסדר יומו העמוס ללימוד איתו. בימי חופשות הביא אותם עמו לכולל, וקנה עבורם מיני מתיקה כדי לחבב עליהם את הישיבה במחיצת תלמידי חכמים ואת העיסוק בתורה.

בין פעולותיו הרבות היה אבא גם ממקימי בית הכנסת התוניסאי בקרית ארבע. שם היה מתפלל, קורא בתורה ומוסר שיעור בגמרא מדי שבת בשבתו, משך כשלושים שנה.

התבקש לישיבה של מעלה בשבת קודש בבוקר, באותה שעה שבה היה נכנס לבית הכנסת להתפלל.